

Ο Πέτρος πήγε και κάθισε στα πόδια του κρεβατιού της.

- Λυπάσαι για τη Ρίτα; τη ρώτησε.

- Όχι, ζηλεύω.

- Ζηλεύεις;

- Ξέρεις τι ωραίο που είναι ν' αγαπάς κάποιον και να φεύγει μακριά μακριά, στον κίνδυνο, κι εσύ ν' αγωνιάς και να μην ξέρεις πού βρίσκεται και κάθε δρόμο να τον ονειρεύεσαι και να μουσκεύει το μαξιλάρι στο δάκρυ...

Ο Πέτρος απόμεινε να την ακούει.

- Και είναι ωραίο αυτό;

- Είσαι μικρός και δεν καταλαβαίνεις.

Ο Πέτρος δεν είπε τίποτα, έχωσε τα παγωμένα του πόδια κάτω από τις κουδέρες της Αντιγόνης, κι εκείνη αφού τελείωσε να τυλίγει τα κουρελάκια της, του τα 'παιρνε ένα ένα μέσα στις παλάμες της και τα χουχούλιζε.